

Դանիելի Գիրքը — Հիսունմեկերորդ համար

Պաղմոնի. Ժամանակի և լեզվի Վարպետի հայտնությունը Դանիելում և Հայտնության գրքում

Jeff Pippenger

2024-01-15

Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարներում հիշատակված «այն մի սուրբը, որ խոսում էր»-ը Քրիստոսն է՝ որպես Պաղմոնի: Հայտնության գրքում Քրիստոսը նույնացվում է որպես Ալֆա և Օմեգա, ինչը, ի թիվս այլ հրաշալի ճշմարտությունների, Քրիստոսին ներկայացնում է որպես Հրաշալի Լեզվաբան, և Դանիելի ու Հայտնության գրքերը միասին Քրիստոսին ներկայացնում են որպես Ժամանակի և լեզվի Տերը: Մարդկային կարողությունից վեր է ըմբռնել այն բանի նշանակությունն ու խորությունը, որ Քրիստոսը, որպես Պաղմոնի (Գաղտնիքների Համարողը), Իր բնավորության այդ հատկանիշը ներկայացնում է այն երկու համարներում, որոնք հաստատում են ադվենտիզմի կենտրոնական սյունը, սակայն այն գաղտնիքները, որոնք Գաղտնիքների Համարողը կամենում է հայտնել, ճանաչելն ու պաշտպանելը մեր պատասխանատվությունն է:

Գաղտնի բաները պատկանում են մեր Տեր Աստծուն, իսկ հայտնվածները՝ մեզ և մեր որդիներին հավիտյան, որպեսզի կատարենք այս օրենքի բոլոր խոսքերը: Բ Օրինաց 29:29:

Հայտնված մի գաղտնիք այն է, որ Գաղտնիքների Համարողը (Palmoni) հենց այն «մի սուրբն» է, «որ խոսում էր», և այն երկու համարներում, ուր Նա հայտնում է Իրեն, նույնացվում է Ադվենտիզմի կենտրոնական սյունը: Այդ երկու համարներում Հրաշալի Համարողը նույնացնում է այն «գիտության աճը», որը Նա, որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ, բացեց 1798 թվականին: Այդ երկու համարներում Միլլերի երազի գոհարները, որոնք ներկայացնում են «գիտության աճը», Պաղմոնիի ձեռքի առաջնորդությամբ հրատարակվեցին Ամբակումի երկու տախտակների վրա:

Ապա լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մի ուրիշ սուրբ ասաց այն որոշ սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտնջենական գոհաբերության, և ամայացնող հանցանքի մասին, որպեսզի և՛ սրբարանը, և՛ զորքը ոտնակոխ արվեն»: Եվ նա ինձ ասաց. «Մինչև երկու հազար և երեք հարյուր օր, ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14.

Դանիելը, ստանալով աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների մասին մարգարեական տեսիլքը և ապա լսելով տասներեքերորդ ու տասնչորսերորդ համարներում երկնային երկխոսությունը, ձգտեց հասկանալ «տեսիլքը»:

Եվ եղավ, երբ ես՝ ես Դանիելս, տեսիլքը տեսա և դրա իմաստը որոնում էի, ահա իմ առջև կանգնեց մեկը՝ մարդու տեսքի նմանությամբ: Եվ ես լսեցի մարդու մի ձայն՝ Ուլայի ափերի միջից, որ կանչեց ու ասաց. Գաբրիել, հասկացրո՛ւ այս մարդուն

տեսիլքը: Դանիել 8:15, 16.

Այն «տեսիլքը», որ Դանիելը ձգտում է հասկանալ, «chazon» տեսիլքն է, սակայն «mareh» տեսիլքն է, որ Գաբրիելին հրամայված է Դանիելին հասկացնել տալ: Ամեն մի փաստ ունի իր նշանակությունը, և եթե այս փաստը բաց է թողնվում, ապա այս հատվածի կառուցվածքն ու մտահղացումն ըստ էության կործանվում են: Տասնհինգերորդ համարում, երբ Դանիելը ձգտում է հասկանալ «chazon» տեսիլքը, «mareh»-ը թաքնված է, սակայն դարձյալ ներկայացված է, որովհետև «մարդու կերպարանքով» (Գաբրիել) արտահայտության մեջ եբրայական «mareh» բառը թարգմանված է որպես «կերպարանք»: Տասնհինգերորդ համարում ներկայացված են այն երկու բառերն էլ, որոնք թարգմանվել են որպես «տեսիլք»: Դանիելը, տասնհինգերորդ համարում, ձգտում է հասկանալ «chazon»-ը, բայց Պալմոնին, տասնվեցերորդ համարում, Գաբրիելին հրամայում է Դանիելին հասկացնել տալ «mareh»-ը: Այս երկու համարների կառուցվածքը դիտավորյալ է և շեշտում է այդ երկու բառերի միջև եղած կապն ու տարբերությունը:

Գաբրիելին «մարեհ»-ը Դանիելին հասկացնելու հրաման տվողը Պալմոնին է, որովհետև Գաբրիելին հրաման տվողը հենց Նա է, Ով կանգնած է ջրերի վրա, և Գաբրիելը լսեց Նրա ձայնը՝ «մարդու մի ձայն Ուղայի ափերի միջև»: Ափերի միջև հոսողը Ուղայ գետն է, իսկ Սուրբ Գրքերում ջրերի վրա կանգնողը Քրիստոսն է: Այդ փաստին միանում է նաև այն փաստը, որ Քրիստոսը, որպես հրեշտակապետ, Նա է, Ով հրամայում է հրեշտակներին: Ափերի միջև եղած ձայնը տասներեքերորդ համարի «այն մի սուրբի» ձայնն է, և հենց Նրա խոսքն է, որ հրամայում է Գաբրիելին՝ Դանիելին հասկացնել «մարեհ» տեսիլքը: Դանիելի տասներկուերորդ գլխում Քրիստոսը դարձյալ գետի ափերի միջև է: Տասներկուերորդ գլխում Նա բեհեզ է հագել և երդվում է Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է:

Բայց դու, ո՛վ Դանիել, պահիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի դեգերեն այս ու այն կողմ, և գիտությունը պիտի բազմապատկվի: Այնժամ ես՝ Դանիելս, նայեցի, և ահա ուրիշ երկու հոգի կանգնած էին՝ մեկը գետի ափի այս կողմում, իսկ մյուսը՝ գետի ափի այն կողմում: Եվ մեկն ասաց կտավե զգեստ հագած այն մարդուն, որ գետի ջրերի վերևում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս հրաշալիքների վախճանը»: Եվ ես լսեցի կտավե զգեստ հագած այն մարդուն, որ գետի ջրերի վերևում էր, երբ նա իր աջ ձեռքն ու իր ձախ ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց Նրանով, Ով հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտի սուրբ ժողովրդի գործությունը ցրելու գործը, այս բոլոր բաները պիտի կատարվեն: Դանիել 12:4-7.

Այն Մարդը, որ «հագած էր բեհեզ, և որ գետի ջրերի վերևում էր», «բարձրացրեց Իր աջ ձեռքն ու Իր ձախ ձեռքը դեպի երկինք և երդվեց Նրանով, որ կենդանի է հավիտյան», և Նա նույն Մարդն է, որ ութերորդ գլխում հրամայեց Գաբրիելին: Հայտնության տասներորդ գլխում Քրիստոս ևս բարձրացրեց Իր ձեռքը և երդվեց Նրանով, որ կենդանի է հավիտյան, բայց այնտեղ Նա կանգնած է թե՛ ջրի, թե՛ երկրի վրա:

Եվ այն հրեշտակը, որին տեսա կանգնած ծովի վրա և երկրի վրա, բարձրացրեց իր ձեռքը դեպի երկինք, և երդվեց Նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, որ ստեղծեց երկինքը և այն ամենը, ինչ այնտեղ է, երկիրը և այն ամենը, ինչ այնտեղ է, և ծովը և այն ամենը, ինչ այնտեղ է, թե այլևս ժամանակ չպիտի լինի: Հայտնություն 10:5, 6.

Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը Պաղմոնին է, որը ութերորդ գլխում գետի ափերի միջից խոսեց Գաբրիելին և տասներկուերորդ գլխում ցույց տվեց, թե երբ պիտի լինեն «սքանչելիների» «վախճանը»: Հայտնության տասներորդ գլխում Նա է նա, ով «առյուծի» պես մոնչաց, որովհետև այնտեղ Նա ներկայացված է որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ:

Եվ ծերերից մեկը ինձ ասաց. «Մի՛ լար, ահա Հուդայի ցեղից Առյուծը, Դավթի Արմատը, հաղթեց, որպեսզի բացի գիրքը և արձակի նրա յոթ կնիքները»: Եվ տեսա, և ահա գահի մեջտեղում և չորս կենդանիների մեջ, և ծերերի մեջտեղում կանգնած էր մի Գառ, ինչպես թե մորթված լինեք, որն ուներ յոթ եղջյուր և յոթ աչք, որոնք Աստծո յոթ Հոգիներն են, ուղարկված ամբողջ երկիրը: Եվ Նա եկավ ու վերցրեց գիրքը գահի վրա նստողի աջ ձեռքից: Հայտնություն 5:5-7.

Որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ՝ Քրիստոսը այն Գառն է, որ հաղթեց՝ բացելու յոթ կնիքներով կնքված գիրքը: Անկախ նրանից՝ Նա Դանիելի գրքում ջրերի վրա է քայլում, թե Հայտնությունում մի ոտքը ծովի վրա ունի, իսկ մյուսը՝ երկրի, մարգարեական այդ ներկայացումներից յուրաքանչյուրը կապված է մարգարեական ժամանակի հետ: Եվ որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ՝ Քրիստոսը և՛ կնքում է, և՛ արձակում Իր Խոսքը: Ինչպես Նա կնքեց Դանիելի գիրքը, այնպես էլ կնքեց յոթ որոտները Հայտնության տասներորդ գլխում:

«Հզոր հրեշտակը, որ խրատում էր Հովհաննեսին, ոչ պակաս անձնավորություն էր, քան Հիսուս Քրիստոսը: Իր աջ ոտքը ծովի վրա և ձախը՝ ցամաքի վրա դնելը ցույց է տալիս այն դերը, որ Նա կատարում է Սատանայի հետ մեծ պայքարի վերջին տեսարաններում: Այս դիրքը վկայում է Նրա գերագույն զորության և իշխանության մասին ամբողջ երկրի վրա: Պայքարը դարից դար ավելի է սաստկացել և դարձել ավելի վճռական, և այդպես էլ կշարունակվի մինչև վերջին տեսարանները, երբ խավարի ուժերի վարպետորեն գործելը կհասնի իր գագաթնակետին: Սատանան, միավորված չար մարդկանց հետ, կխաբի ամբողջ աշխարհին և այն եկեղեցիներին, որոնք չեն ընդունում ճշմարտության սերը: Բայց հզոր հրեշտակը պահանջում է ուշադրություն: Նա աղաղակում է բարձրաձայն: Նա պիտի ցույց տա Իր ձայնի զորությունն ու իշխանությունը նրանց, ովքեր միացել են Սատանային ճշմարտությանը հակառակվելու համար:»

«Այն բանից հետո, երբ այս յոթ որոտներն արտաբերեցին իրենց ձայները, Հովհաննեսին, ինչպես Դանիելին՝ փոքրիկ գրքի վերաբերյալ, տրվում է այս հրամանը. «Կնքիր այն, ինչ յոթ որոտներն ասացին»: Սրանք վերաբերում են ապագա իրադարձությունների, որոնք կհայտնվեն իրենց հերթականությամբ: Դանիելը պիտի կանգնի իր բաժնի մեջ օրերի վերջում: Հովհաննեսը տեսնում է

փոքրիկ գիրքը բացված: Այդ ժամանակ Դանիելի մարգարեությունները իրենց պատշաճ տեղն ունեն աշխարհին տրվելիք առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներում: Փոքրիկ գրքի բացվելը ժամանակի վերաբերյալ պատգամն էր»:

«Դանիելի և Հայտնության գրքերը մեկ են: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն. մեկը կնքված գիրք է, մյուսը՝ բացված գիրք: Հովհաննեսը լսեց այն խորհուրդները, որոտները որոնք արտասանեցին, բայց նրան հրամայվեց չգրել դրանք»:

«Յովհաննեսին տրուած այն յատուկ լոյսը, որ արտայայտուեց եօթը որոտներում, այն դէպքերի նկարագրութիւնն էր, որոնք պիտի տեղի ունենային առաջին եւ երկրորդ հրեշտակների պատգամների ներքոյ»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, հատոր 7, 971:

Քրիստոսը, որ ութերորդ և տասներկուերորդ գլուխներում, որպես Պաղմոնի՝ Ջրերի վերայ եղող Մարդը, ներկայացված է, նաև այն հզոր հրեշտակն է, որի ձեռքին փոքրիկ գիրքն է: Նա Հուդայի ցեղի Առյուծն է, որ կնքում և բացում է Իր Խոսքը, և Նա է նա, ով պատվիրում է Գաբրիելին, որովհետև Նա Միքայել հրեշտակապետն է:

Սակայն Միքայել հրեշտակապետը, երբ սատանայի հետ վիճում էր և վիճաբանում Սոլսեսի մարմնի մասին, չհամարձակվեց նրա դեմ հայհոյիչ մեղադրանք առաջ բերել, այլ ասաց. «Տերը քեզ սաստի»: Հուդա 1:9:

Միքայելը Քրիստոսի անունն է, և այդ անունը ներկայացնում է, որ Նա ոչ միայն հրեշտակների հրամանատարն է, այլև Նա է, որ ունի հարություն տալու իշխանություն: Միքայել անունը նշանակում է «ո՞վ է Աստծու նման»: Երբ Նաբուգոդոնոսորը հնոցի մեջ երեք արժանավորների հետ տեսավ մեկին, որ նման էր Աստծու Որդուն, նա տեսավ Միքայելին: Եվ Միքայել հրեշտակապետը նաև Աստծու ժողովրդի Իշխանն է, որի դեմ հեթանոսական Հռոմի փոքր եղջուրը խաչի վրա մեծամտացավ՝ Դանիելի ութերորդ գլխի տասներկուերորդ խոսքի կատարման մեջ:

Բայց ես քեզ պիտի ցույց տամ այն, ինչ գրված է ճշմարտության գրքում. և չկա ոչ ոք, որ այս բաներում ինձ հետ կանգնի, բացի Միքայելից՝ ձեր իշխանից: Դանիել 10:21.

Միքայելն է, որ հրաման է տալիս հրեշտակներին, որ հարություն է տալիս մեռելներին և որ որոշում է, թե երբ է փորձության ժամանակը փակվում:

«Եվ այն ժամանակ պիտի կանգնի Միքայելը՝ այն մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության ժամանակ, ինչպիսին չի եղել այն օրից, երբ ազգ է եղել, մինչև այն նույն ժամանակը. և այն ժամանակ քո ժողովուրդը պիտի ազատվի՝ ամեն մեկը, որ գտնվի գրքում գրված»: Երբ այս նեղության ժամանակը գա, ամեն մի դեպք վճռված կլինի. այլևս չկա փորձության ժամանակ, այլևս չկա ողորմություն չապաշխարողների համար: Կենդանի Աստծու կնիքը՝ Նրա ժողովրդի վրա է: Այս փոքր մնացորդը, որ անկարող է պաշտպանել իրեն մահաբեր պայքարում երկրի զորությունների դեմ, որոնք շարված են վիշապի զորքի կողմից, Աստծուն է դարձնում իր պաշտպանությունը: Երկրային

բարձրագույն իշխանության կողմից հրաման է արձակվել, որ նրանք պիտի երկրպագեն գազանին և ընդունեն նրա նշանը՝ հալածանքի և մահվան սպառնալիքի ներքո: Թող Աստված այժմ օգնի Իր ժողովրդին, որովհետև ի՞նչ կարող են նրանք այնժամ անել այդպիսի սարսափելի պայքարում առանց Նրա օգնության»:
Վկայություններ, հատոր 5, 212:

Վերջին գաղտնիքը, որ Հուդայի ցեղի Առյուծը բացում է իր կնիքներից, Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, և այն ներառում է նաև այն, որ Նա է տիրապետում Իր մարգարեական Խոսքի յուրաքանչյուր տարրի կառուցվածքի և կազմության տնօրինությանը: Ջրերի վրա կանգնած բեհեզյա մարդը, որ բարձրացնում է Իր ձեռքը և երդվում Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, և որ աղաղակում է Առյուծի պես, ինչի հետևանքով յոթ որոտներ արձակում են իրենց ձայները, Նա՛ է, որ կնիք է դնում Դանիելի գրքի վրա և կնիք է դնում Հայտնության յոթ որոտների վրա: Նա՛ է, որ բացում է յոթ կնիքներով կնքված գիրքը, որ ունի հարություն տալու զորություն, և որ այն մեծ Իշխանն է, որ ոտքի է կանգնում և հայտարարում է փորձաշրջանի ավարտը: Երբ Պաղմոնին պատվիրեց Գաբրիելին Դանիելին հասկացնել «mareh» տեսիլքը, Նա հենց դա՛ էր նկատի ունենում:

Նա Գաբրիելին չհրամայեց, որ Դանիելին հասկացնի «խազոն» տեսիլքը: «Խազոն» տեսիլքը Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների տեսիլքն է Դանիելի ութերորդ գլխում, առաջինից մինչև տասներկու համարներում, և այն նաև այն «տեսիլքն» է, որին հղում է արվում տասներեքերորդ համարում՝ տևողության վերաբերյալ մի հարցի մեջ. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը»: «Խազոն» տեսիլքը վերաբերում է ամենօրյա (հեթանոսությանը) և ավերիչ դարձնող հանցանքին (պապականությանը)՝ այն զորություններին, որոնք ոտնակոխ են անում սրբաբանը և զորքը:

Ապա լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մի ուրիշ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս տեսիլքը՝ մշտական զոհաբերության, ավերակող հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»: Դանիել 8:13.

Քրիստոսը, որպես Պաղմոնի (Հրաշալի Թվարկողը), հարցվում է, թե «մինչև ե՞րբ» պիտի լինի «խազոն» տեսիլքը, և Նա պատասխանում է. «մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր, ապա սրբաբանը պիտի մաքրվի»: Ապա Դանիելը ցանկանում է հասկանալ «խազոն» տեսիլքը, որը վերաբերում է «ամենօրյա զոհաբերությանը և ամայացման հանցագործությանը, որպեսզի և՛ սրբաբանը, և՛ զորքը ոտքի տակ տրվեն կոխկրավելու»: Բայց Գաբրիելը հրամայվում է Դանիելին հասկանալի դարձնել «մարեհ» տեսիլքը: Ամեն մի փաստ իր նշանակությունն ունի Աստծո Խոսքում: «Մարեհ» տեսիլքը երեկոների և առավոտների տեսիլքն է, որի մասին խոսվում է քսանվեցերորդ համարում:

Եվ այն տեսիլքը՝ երեկոյի և առավոտի մասին, որ ասվեց, ճշմարիտ է. ուստի կնքիր այդ տեսիլքը, որովհետև այն լինելու է շատ օրերի համար: Դանիել 8:26.

«Տեսիլք» բառը համարում հիշատակվում է երկու անգամ: Առաջին հիշատակությունը «mareh» տեսիլքն է, իսկ երկրորդը՝ «chazon» տեսիլքը: «Mareh» տեսիլքը «երեկոների և առավոտների» տեսիլքն է: «Երեկոներ և առավոտներ» եբրայական արտահայտությունը հաճախ է հանդիպում Աստվածաշնչում, և այն միշտ թարգմանվում է որպես «երեկոներ և առավոտներ», ինչպես որ թարգմանված է քսանվեցերորդ համարում:

Աստվածաշնչում միակ տեղը, որտեղ այն «երեկոներ և առավոտներ»-ից տարբեր կերպ է թարգմանված, տասնչորսերորդ համարն է, որտեղ այն թարգմանված է պարզապես որպես «օրեր»: Տասնչորսերորդ համարի իրական եբրայերենը կլիներ. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր երեկոներ և առավոտներ»:

Այն համարը, որ Ադվենտիզմի կենտրոնական սյունն է, Աստծո Խոսքում միակ համարն է, որտեղ «երեկոներ ու առավոտներ»-ը պարզապես արտահայտված է որպես «օրեր»: Ամեն փաստ ունի իր նշանակությունը, և եթե ոչինչ այլ, ապա պարզ է, որ Պաղմունին միտումնավոր կերպով շեշտադրում էր այդ համարը: Նա դա արեց՝ ուղղորդելով նրանց մտքերը, ովքեր թարգմանեցին Թագավոր Հակոբոսի Աստվածաշունչը, որպեսզի այդ արտահայտությունը գրեն այլ կերպ, քան այն մշտապես գրված է Նրա Խոսքում: Այն եզրակացությունը, որ պետք է բխեցնել այս փաստից, այն է, որ երբ Գաբրիելին ասվում է Դանիելին հասկացնել «mareh» տեսիլքը, նրան ասվում է Դանիելին հասկացնել 1844-ի երևման տեսիլքը, և ոչ թե սրբաբանը և զորքը ոտնակոխ անելուն վերաբերող «chazon» տեսիլքը:

«Երեկոների և առավոտների» տեսիլքը վերաբերում է մի հայտնության, որը տեղի է ունենում, երբ սրբաբանի մաքրագործումը սկսվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հայտնության տեսիլքը սրբաբանի կոխկրտվելու մասին չէ, այլ՝ սրբաբանի մաքրագործման: Այդ օրը մարգարեական հայտնություն եղե՞լ է:

«Քրիստոսի գալուստը որպես մեր Քահանայապետ՝ Սրբությունների Սուրբը, սրբաբանի մաքրման համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8.14-ում, մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7.13-ում, և Տիրոջ գալուստը Իր տաճարը, ինչպես կանխագուշակել է Մաղաքիան, նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և նույնը ներկայացված է նաև փեսայի գալուստով հարսանիքին, ինչպես Քրիստոս նկարագրել է Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»: Մեծ պայքար, 426:

Գաբրիելը հանձնարարված էր Դանիելին հասկանալի դարձնել Քրիստոսի՝ Իր տաճարում մարգարեական հայտնվելը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այդ պատճառով Գաբրիելը Դանիելին տվեց երկրորդ վկայություն 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ամսաթվի վերաբերյալ, որովհետև Գաբրիելը առաջնորդել էր Աստվածաշնչի յուրաքանչյուր հեղինակին, որ արձանագրել էր աստվածաշնչյան այն սկզբունքի որևէ ձև, ըստ որի ճշմարտությունը հաստատվում է երկու վկաների վկայությամբ: Եթե Գաբրիելը պիտի Դանիելին հասկանալի դարձներ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, ապա անհրաժեշտ էր երկրորդ վկա՝ «հայտնվելու տեսիլքը» հաստատելու համար:

Գաբրիելը սկսում է իր աշխատանքը՝ նախ անդրադառնալով Դանիելի «chazon» տեսիլքը հասկանալու ցանկությանը, և դա անում է՝ մատնանշելով, որ «chazon» տեսիլքը այն տեսիլքն է, որն ավարտվում է «վերջի ժամանակում»՝ 1798 թվականին:

Եվ ես մարդու մի ձայն լսեցի Ուլայի ափերի միջև, որը կանչեց ու ասաց. «Գաբրիել՛, այս մարդուն հասկացրո՛ւ տեսիլքը»: Եվ նա մոտեցավ այնտեղ, ուր ես կանգնած էի. և երբ նա մոտեցավ, ես սարսափեցի ու երեսիս վրա ընկա. բայց նա ինձ ասաց. «Հասկացիր, ո՛վ մարդու որդի, որովհետև տեսիլքը վախճանի ժամանակի համար է»: Դանիել 8:16, 17.

Նախորդ համարի «տեսիլքը», այսինքն՝ «վերջի ժամանակում»-ը, «chazon» տեսիլքն է, իսկ «վերջի ժամանակը» Դանիելի գրքում 1798 թվականն է: Սա այն «տեսիլքն» է, որ Դանիելը ձգտել էր հասկանալ, բայց դա այն «տեսիլքը» չէր, որի մասին Գաբրիելին ասվել էր Դանիելին հասկացնել: Քանի որ դրա համար Գաբրիելը պատրաստվում է ներկայացնել երկրորդ վկային:

Եվ նա մոտեցավ այն տեղին, ուր ես կանգնած էի. և երբ նա մոտեցավ, ես վախեցա ու երեսիս վրա ընկա. բայց նա ասաց ինձ. «Հասկացիր, ո՛վ մարդու որդի, որովհետև տեսիլքը վախճանի ժամանակի համար է»: Եվ մինչ նա խոսում էր ինձ հետ, ես խոր քնի մեջ էի՝ երեսս դեպի գետին. բայց նա դիպավ ինձ և ինձ կանգնեցրեց ուղիղ: Եվ ասաց. «Ահա քեզ իմացնեմ, թե ինչ պիտի լինի Բաբելոնյան վերջին վախճանին, որովհետև նշանակված ժամանակին վախճանը պիտի լինի»: Daniel 8:17-19.

Գաբրիելը ձեռնամուխ է լինում իրեն հանձնարարված գործին՝ Դանիելին ասելով. «ահա », որով Դանիելին տեղեկացվում է դիտարկել հաջորդ փաստը: Հաջորդ փաստն այն է, որ Ղևտական քսանվեցի երկու «յոթ ժամանակների» «վերջին բաբելոնյան» ավարտվում է 1844 թվականին: «Վերջին բաբելոնյան» ուղղակիորեն նույնացվում է որպես ժամանակի մարգարեություն, քանի որ այն ունի նշանակված «ժամանակ», երբ պիտի «ավարտվի»: «Բաբելոնյան» պետք է ներկայացնի ժամանակի մի ժամանակաշրջան, որովհետև այն իր ավարտի համար ունի նշանակված «ժամանակ»: Եթե «Բաբելոնյան» պարզապես ժամանակի մի կետ լիներ, այն ավարտ չունենար, այլ պարզապես կլիներ այն կետը, երբ այն տեղի ունեցավ:

«Բաբելոնյան» ուներ նշված ավարտի կետ, հետևաբար այն ներկայացնում է ժամանակի մի ժամանակաշրջանի ավարտը: Այդ ժամանակաշրջանը ներկայացված է որպես «վերջին բաբելոնյան»: Եթե կա վերջինը, ապա պետք է լինի նաև առաջինը: «Առաջին բաբելոնյան» նույնացվում է Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխում, և այնտեղ ևս այն ժամանակաշրջան է, որովհետև պապականությունը պիտի «գործեր և հաջողեր» մինչև «Բաբելոնյան» ավարտը:

Եվ հասկացողներից ոմանք պիտի ընկնեն, որպեսզի փորձվեն, և մաքրվեն, և սպիտականան՝ մինչև վախճանի ժամանակը, որովհետև այն դեռևս նշանակված ժամանակի համար է: Եվ թագավորը պիտի վարվի իր կամքի համաձայն. և նա պիտի բարձրացնի ինքն իրեն ու մեծարի ինքն իրեն ամեն աստծուց վեր, և զարմանալի բաներ պիտի խոսի աստվածների Աստծու դեմ, և պիտի հաջողի, մինչև

որ բարկությունն ավարտվի, որովհետև ինչ որ որոշված է, պիտի կատարվի: Դանիել 11:35, 36.

Այս երկու համարներում թեման այն թագավորն է, որ գործում է իր կամքի համաձայն և իրեն բարձրացնում է: Երեսունվեցերորդ համարը այն համարն է, որ Պողոսը վերապատմում է, երբ նա նույնացնում է «մեղքի մարդուն», որ նստած է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքն Աստված է: Խավար դարերի հալածանքը՝ 538 թվականից մինչև 1798 թվականը, նույնացվում է երեսունհինգերորդ համարում, և այն շարունակվում է մինչև «վախճանի ժամանակը», որը 1798 թվականն էր, և որն էր «նշանակված ժամանակը»: Ապա երեսունվեցերորդ համարը ցույց է տալիս, որ պապականությունը «կբարօրիանա» «մինչև որ բարկությունն ավարտվի»: Համարը ցույց է տալիս, որ պապականությունը բարօրել է մինչև 1798 թվականը, երբ առաջին «բարկությունը» «ավարտված» էր: Աստծո մարգարեական Խոսքը «վճռել» էր, որ պապականությունը շարունակվելու էր հազար երկու հարյուր վաթսուս տարի՝ մինչև 1798 թվականը, որը «վախճանի ժամանակն» էր:

Առաջին «բարկությունը» ավարտվեց 1798 թվականին, իսկ «վերջին բարկությունը» ավարտվեց 1844 թվականին: Երկու բարկություններն էլ ներկայացված են որպես ժամանակաշրջաններ, որոնք ունեին որոշակի ավարտներ, ուստի երկուսն էլ նույնացվում են որպես ժամանակի մարգարեություններ: Գաբրիելին Պաղմունին հրամայեց այնպես անել, որ Դանիելը հասկանա տեսիլքի երևույթը («mareh»)՝ «երեկոների և առավոտների» (օրերի) մասին, որոնք մատնանշում էին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, և նա դա արեց՝ այդ թվականին տալով երկրորդ վկայություն:

Տասներեքերորդ համարի «chazon» տեսիլքը, որը Դանիելը փափագում էր հասկանալ, այն ոտնակոխ լինելու տեսիլքն էր, որ ավարտվում էր 1798 թվականին՝ «վախճանի ժամանակում»: Տասնչորսերորդ համարի «mareh» տեսիլքը ավարտվեց Քրիստոսի հայտնվելով Սրբոց Սրբում՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ ի կատարումն երկու հազար երեք հարյուր տարիների ժամանակային մարգարեության, ինչպես նաև երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների ժամանակային մարգարեության կատարման: Այդ երկու ժամանակային մարգարեություններն էլ ներկայացված են Ամբակումի սրբազան տախտակների վրա, որոնք Քույր Ուայթը նույնացնում է որպես Տիրոջ ձեռքով ուղղորդված, և որոնք չպետք է փոփոխվեն:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Մենք ունենք շատ դասեր սովորելու և շատ, շատ բաներ էլ՝ մոռանալու: Միայն Աստված և երկինքն են անսխալական: Նրանք, ովքեր կարծում են, թե երբեք ստիպված չեն լինի հրաժարվել որևէ սիրելի հայացքից, երբեք առիթ չեն ունենա փոխելու որևէ կարծիք, կհիասթափվեն: Քանի դեռ մենք վճռական համառությամբ կառչած ենք մնում մեր սեփական գաղափարներից և կարծիքներից, չենք կարող ունենալ այն միաբանությունը, որի համար Քրիստոս աղոթեց»: Review and Herald, July 26, 1892.